

КНИГА ЗВИТЯГ

рою «Серце патріота»

**куреня імені Гетьмана
Богдана Хмельницького
Кобилецько-Полянського
ЗЗСО І-ІІІ ступенів
Великобичківської селищної ради**

Довідка про рій

Назва рою: *«Серце патріота»*

Ройовий клич – гасло:

*«Хоробре серце гордо б'ється,
наш рій всього доб'ється»*

Девіз:

*Коли поставив ціль собі-
Не відступайся і в біді.
За Україну кров'ю й потом,
Борімося - ми патріоти!*

Ройове гасло – позивний:

*«Береженого Бог береже,
а козака шабля стереже!»*

Герб рою:

Склад рою:

№	Прізвище, ім'я	Рік народження	Обов'язки (ройова посада)
1	2	3	4
	<i>Кушнірюк Андріяна Василівна</i>	1988	ВИХОВНИК
1.	<i>Штефанюк Олександр Олександрович</i>	2009	ройовий отаман
2.	<i>Хомюк Назар Васильович</i>	2010	заступник ройового отамана
3.	<i>Біцадзе Роман Славович</i>	2009	хорунжий
4.	<i>Мусевич Артем Андрійович</i>	2009	
5.	<i>Калашніков Вадим Олександрович</i>	2009	
6.	<i>Жуковський Ігор Володимирович</i>	2009	
7.	<i>Дорогій Марія Михайлівна</i>	2009	
8.	<i>Зеленко Анастасія Юріївна</i>	2010	

мудрість, шляхетність, відвага

І частина «Наш спадок»

Проектна пошукова робота на тему: «Запорозька Січ - козацька республіка»

Запорозька Січ — це один з тих світових феноменів, над яким замислювались і який намагалися з'ясувати багато поколінь дослідників.

«Лотри, розбійники»,— лементували на сеймах і в сенаті польські шляхтичі. Скаженіючи від зненависті, вони вимагали знищити Запорозьку Січ, стерти з лица землі козацтво.

«Славне Запорожжя»,— казали селяни про Січ. Вони тікали туди від феодалів, там шукали порятунку від важкого, нестерпного гніту. Запорозьких козаків — «святих лицарів, захисників Вітчизни» — оспівав народ у своїх думах, піснях, легендах.

«Гнездо своевольства»,— писала цариця Катерина II у своєму маніфесті

1775 р. Про скасування Запорозької Січі.

«Військом Запорозьким» назвав український народ визволені 1648-1654 рр. від польсько-шляхетського панування українські землі. Таку ж назву він дав і українській козацько-селянській повстанській армії 1648 р., яка увібрала в себе кращі військові традиції Запорозької Січі.

Коли ж з'явилося на історичній арені українське козацтво і що воно собою являло?

Рубіж XIV—XV століть. Тяжкою, чорною годиною був цей час для України. Її пошматували литовські, польські, угорські феодалі. Під ударами іноземних поневолювачів загинуло Галицько-Волинське, а згодом і Київське князівство. На плацдарм для грабіжницьких нападів на Україну і Росію перетворили турецькі і татарські феодалі південноукраїнські степи.

І тоді народ створив власні збройні сили. Це було козацтво. Саме воно взяло на себе одну з основних державних функцій — захист рідної країни.

Малозаселені простори південно-східних частин України безпосередньо межували із землями, де кочували татарські орди. І по них насамперед розливалася спустошлива кривава хвиля нападів. Сюди, на територію Південної Київщини (район Черкас і Канева) та Брацлавщини (Південне Побужжя) тікали з далекої Галичини, Волині та Поділля, з міст і сіл Північної Київщини селяни і міська біднота, на плечі яких лягав увесь тягар феодальної експлуатації та іноземного панування. Як сказав пізніше Богдан Хмельницький, козацтво склалося «з людей, що холопства не витримали й пішли в козаки». Недарма слово «козак» у тюркських мовах означав — «Вільна людина».

До лав козацтва вступали найсміливіші, наймужніші люди — адже на них чекали військові походи й битви, тривала повсякчасна боротьба проти напасників. Саме козацтво повернуло до життя спустошені татарами українські степи.

Перші козацькі поселення та укріплення.

Спочатку козаки мешкали здебільшого на півдні Київщини — в районі Канева, Черкас, Чигирини, а також на Східному Поділлі. Поступово просуваючись у глиб степів, вони звичайно селилися понад Дніпром і Південним Бугом, Кальміусом та їхніми численними притоками. Особливо вабили козаків багаті на рибу й дичину місця понад Дніпровими порогами від гирла Самари, тобто від сучасного Дніпропетровська до Хортиці (в межах сучасного Запоріжжя) та Великого Лугу — низинних берегів Дніпра нижче порогів. Ось чому українських козаків називали запорозькими. Вояки за потребою, козаки залишалися невтомними трудівниками. Вони активно освоювали нові землі, піднімаючи цілину, прокладаючи шляхи, споруджуючи мости тощо. Понад берегами річок, на островах, у балках чи байраках козаки закладали свої поселення.

Постійна загроза нападів ординців спонукала козаків до створення надійної системи укріплень. Основу її становили січі. Дослідники пов'язують походження слова січ із засіками — укріпленнями з дерев. Великого значення надавали козаки місцю розташування січі. Найчастіше то був річковий острів. Можливо, за давніших часів розрізнені невеликі січі існували в багатьох місцях. Згодом за порогами утворилася одна головна Запорозька Січ.

Січ була притулком для всіх, хто протестував проти соціального і національного гніту, хто боровся за волю. Сюди приймали людей, не зважаючи на расу, національність, соціальне походження. Тут плескалися солідарність і дружба синів різних народів, січове братерство. Крім українців, що становили переважну більшість, було багато росіян та білорусів, литовців і грузинів, вихідців з південнослов'янських земель, вірменів. Потрапляли на Січ італійці та французи, навіть араби.

Утворення Козацької республіки.

Запорозька Січ була своєрідною "козацькою республікою". Очолював її кошовий отаман: він керував виборною військовою козацькою радою, в якій мали право брати участь усі козаки. Рада обирала кошового отамана (гетьмана), осавула, обозного, кошового суддю, писаря, хорунжого (строком на один рік) та іншу козацьку старшину. За адміністративно-територіальним устроєм землі Січі у XVIII ст. поділялися на паланки (округи) на чолі з полковниками. Військо складалося з куренів, якими керували куренні отамани. І хоч усі козаки на Січі формально були рівними між собою, старшина мала привілеї — отримувала під час походів більшу частину здобичі, володіла багатими хуторами-зимівниками.

Запорозька Січ стала південно-східною твердиною, що захищала українські землі від нападів турецьких і татарських агресорів. Спускаючись Дніпром на своїх човнах-"чайках", козаки громили ворожі гарнізони й не раз загрожували навіть самій столиці Осаяної Порти — Константинополю. Такими ж вдалими були походи запорожців 1577 р. у Молдавію, а згодом, 1586-го, на Очаків, Аккермш, Гянжу, Гезлев (Євпаторію) та ін.

Козацтво відіграло важливу роль в історії українського народу, ставши в XVI-XVIII ст. могутньою опорою в його боротьбі за визволення з-під гніту Речі Посполитої.

Намагаючись розколоти козацтво, польський уряд прийняв 1572 р. за реєстром (списком) на службу певну частину козаків. Вони отримували платню, підпорядковувалися коронному гетьманові й були звільнені від податків. Спочатку існував полк із 700 реєстровців. 1590 р. його чисельність

зросла до тисячі. Не включених до реєстру (таких було значно більше) позбавили козацьких прав. Але, незважаючи на відмінності між ними, всі козаки виступали спільно проти соціального й національного гноблення.

Кілька разів змінювала Січ своє місцезнаходження. Вважали, що спершу вона розташувалася на острові Хортиці. Там у середині XVI ст. князь Дмитро Вишневецький спорудив укріплений замок. Його залога складалася з козаків, які, певно, споруджуючи земляні укріплення, використали систему засік. Із Хортиці козаки на чолі з Дмитром Вишневецьким здійснили в середині XVI ст. перші сухопутні походи на турецькі володіння в пониззях Дніпра.

Документи розповідають, що в 70-і рр. XVI ст. Січ була на острові Томаківці (тепер біля села Городища Нікопольського району Дніпропетровської області. Ця місцевість має назву Острів і входить до міста Марганець), а з 90-х рр. розмістилася на другому дніпровському острові — Базавлуці (точне місце досі не встановлене). Це про Базавлуцьку Січ залишив спогади Еріх Лясота. З 1638-го по 1652 р. Січ перебувала на Микитиному Розі (поблизу теперішнього міста Нікополя). Тут сформувалося повстанське військо, а Богдана Хмельницького обрали гетьманом. Звідси під його проводом 22 квітня 1648 р. козаки вирушили, щоб об'єднатися з повстанським рухом на Наддніпрянщині і розпочати велику визвольну війну українського народу.

Найдовшу історію мала Чортомлицька Січ (основна територія цієї Січі затоплена у зв'язку з створенням Каховського моря. Тільки невеличка частина січового кладовища становить територію с. Капулівки Дніпропетровської області). З нею пов'язані життя і діяльність борця проти татарських нападників, славетного кошового отамана Івана Сірка. Чортомлицьку Січ за наказом царя Петра I було спалено і зруйновано, бо частина її старшини і козацтва перейшла на бік Мазепи. Тоді запорожці пішли на південь і заснували Січ на річці Кам'янці.

Та царська влада не дозволила й цього. Козаки мусили отаборитися в Олешках (тепер м. Цюрупинськ біля Херсона), що тоді входили до Кримського ханства.

Жити під владою споконвічних ворогів — татарських феодалів — було надзвичайно важко. Не раз запорожці зверталися до російського уряду з проханням дозволити повернутися в російське підданство. І от 1734 р., напередодні російсько-турецької війни, дістали згоду. Тоді й було засновано останню, Нову Січ (на цьому місці після зруйнування Січі виникло село Покровське, що в радянські часи увійшло до складу Нікопольського району Дніпропетровської області. Тепер затоплене Каховським морем), або як її ще називали тоді — Підпіленську, бо вона стояла на річці Підпільній.

Побут та традиції козацтва.

Про життя і побут запорожців залишили свої спогади очевидці іноземці й російські офіцери, що побували там. Та особливо цінні відомості дають архівні документи. Січ мала активні дипломатичні відносини з урядами багатьох країн, здійснювала управління внутрішнім життям, у зв'язку з чим розвинулося велике діловодство. У запорозькій військовій канцелярії служили високоосвічені, відомі на той час люди. З їхнього середовища вийшли історики-літописці. Проте у вирі подій велика частина документів загинула. Дійшли до нас матеріали останньої Нової Січі. Вони становлять унікальний архівний фонд світового значення.

Надзвичайно цікавий, точний опис зовнішнього вигляду Січі зробили самі козаки. 1672 р. в Москві запорозькі послы — отаман Шашол і козаки — розповідали про Чортомлицьку Січ. Зовні вона нагадувала Місто-фортецю.

З Лівого боку її омивала річка Чортомлик, з правого — Прогной. За фортецею протікала Скарбна. Урвисті береги цих трьох річок правили за природне укріплення. Його доповнювали тринадцятиметровий вал і рів. З четвертого боку Січ виходила в поле. Тут вал мав бійниці й укріплювався частоколом із загострених і просмолених паль. З цього боку стояла ще велика оборонна башта, упоперек близько 43 метрів, а перед нею колом до 216 метрів — спеціальне земляне укріплення стрільницями для гармат. З другого боку до валу тяглися дерев'яні коші, насипані землею. Вийти можна було через вісім вузьких проходів («форток-пролазів») із бійницями. Взимку запорожці на всіх річках навколо Січі вирубували кригу, утруднюючи тим доступ до фортеці.

У центрі Січі був майдан з церквою, навколо якої розташовувалися 38 куренів — своєрідні казарми, — дерев'яні великі хати, вкриті шкурами або очеретом. Тут-таки на майдані стояли будинки старшини, військова пушкарня, де зберігались фортечні й польові гармати. За містом, біля порту, височів «Грецький дім» — приміщення для іноземних посланців та купців. Запорозька Січ сама вела жваву торгівлю, а до того ж була транзитним пунктом для торгівлі всіх українських земель і Росії з країнами Сходу. Передмістя Січ було забудоване житлами і майстернями ремісників. Козаки — чудові зброярі — виробляли також високоякісний порох. Особливо відзначились майстри запорозьких бойових човнів. Їхні швидкоплавні дуби-чайки успішно змагалися з грізними турецькими галерами. Часто запорозьких майстрів-корабельників запрошували до Москви.

У куренях постійно жила залога Січі. Курінь мав також значення військово-адміністративної господарчої одиниці. На чолі його стояв курінний отаман. Більша частина козацтва та їхні сім'ї і мешкали в зимівниках, а згодом і в селах на території Січі. Ці землі у другій половині XVII ст. почали називатися «Вольності Війська Запорозького».

Вводити жінку в Січ, хоч би й рідну матір, заборонялося під загрозою смертної кари. Це зумовлювалося надзвичайно важкими й небезпечними умовами життя на Запорожжі, де все було підпорядковано вимогам постійної війни.

Борючись проти чужоземних загарбників, Січ створила струнку військову організацію. Кожен козак офіційно називався «товариш Війська Запорозького», у чому виявлялися елементи демократичних відносин. Усе козацтво ділилось на полки по 500—1000, а згодом і більше чоловік на чолі з полковником. Полки склалися із сотень, керованих сотниками. Існував також поділ на курені. Усе українське козацтво очолював гетьман, а запорозьке козацтво — кошовий отаман. Під час походу він мав необмежену владу. Разом з військовим писарем, суддею і обозним кошовий отаман утворював уряд — кіш Запорозької Січі. Кошову старшину обирали щороку на загальновійськовій раді, яка збиралася три-чотири рази на рік і вирішувала важливі справи: зустрічала послів, приймала рішення про походи, ділила землі й угіддя між куренями тощо.

У Запорозькій Січі проявлялися риси ранньобуржуазних республік. Однак старшина і заможне козацтво порушували демократичні порядки, за допомогою демагогії, підкупу і насильства намагалися перетворити демократичні права на особисті привілеї, нав'язували свою волю раді. Усі вищі посади займали тільки багаті козаки. На кінець існування Січі старшина разом із царським урядом майже звели принцип виборності до формальності. Тут весь час точилася гостра соціальна боротьба. Основну масу запорожців становили бідні козаки й голота-сірома, на яких припадав основний тягар і злигодні походів; вони були найактивнішою силою селянсько-козацьких повстань.

У першій половині XVII ст. запорозьке козацтво піднялося до рівня кращих європейських армій, а своєю активною, наступальною, ініціативною стратегією і маневреною тактикою перевершувало феодалні армії Європи, що послідовно додержувалися стратеги позиційної оборонної війни. Запорозьку піхоту вважали найкращою в Європі. Вона героїчно й майстерно билася з ворогом на суші, шикуючись, як правило, у три шеренги. Перша — стріляла, друга подавала, а третя шеренга заряджала рушниці. Запорозька піхота уславилась штурмом ворожих фортець, воювала і на морі в складі славнозвісних вітрильно-веслових козацьких флотилій. Вони вели морські бої, охороняли береги. Є історичні відомості, що запорожці використали в походах проти Туреччини

підводні човни набагато раніше, ніж це було в Західній Європі. Козаки сміливо атакували не тільки окремі судна, а й цілі турецькі флотилії. Залогу турецьких галер знищували, невільників-віслярів звільняли і відвозили до рідних країв або приймали в лави козацтва.

Кіннота у запорожців у першій половині XVII ст. була менш численна від піхоти, але її дії відзначалися військовою майстерністю. Запорозька кіннота вела наступ так званою «лавою», шикуючись напівколом, атакуючи в такий спосіб ворога не лише з фронту, а й з флангів, заходячи у його тили.

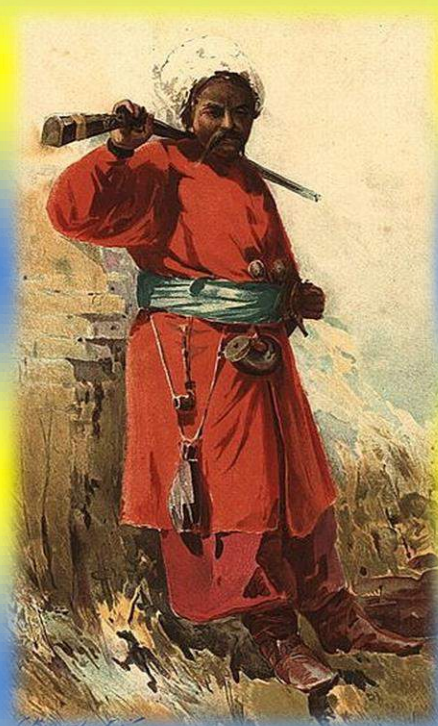
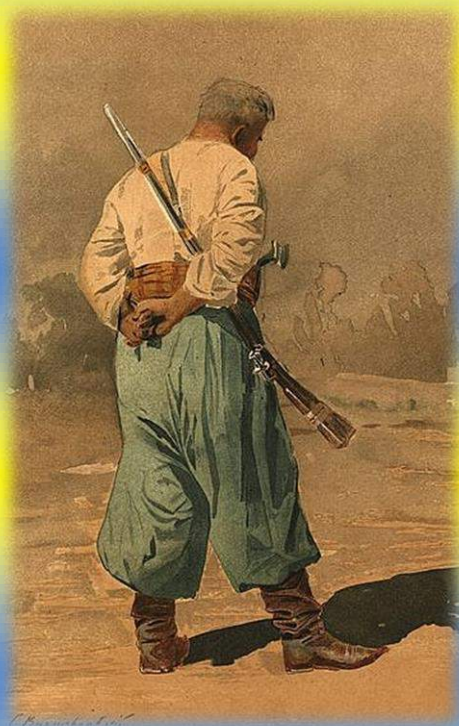

Найпоширенішим у козаків видом бойового порядку став так званий табір — найважливіший елемент козацької тактики в умовах рівнинної степової місцевості. У центрі чотирикутного рухомого укріплення, що складалося з кількох рядів зсунутих і скріплених між собою возів, розташовувалося військо. Такий бойовий порядок давав змогу швидко переходити від наступального бою до оборони і навпаки. Табір використовували і в боях, і на переходах. Сучасники називали його «рухомою фортецею». Під час походу піхота часом виходила з-за возів, у разі небезпеки замикалася в оборонному кільці. Коли оборонялися, вози ставилися щільно один до одного, їхні колеса зв'язували і скріпляли ланцюгами, у бік ворога повертали голоблі як списи або рогатини. За возами ховалося все військо. Під час довготривалої облоги ворожої фортеці або

кругової оборони вози іноді засипалися землею і з них робили міцний вал, а довкола копали шанці, вали, «вовчі ями» із загостреними кілками на дні та інші тимчасові земляні укріплення. Як свідчив сучасник, сто козаків у таборі могли успішно боронитися від татарських загонів з тисячі й більше вояків. Польські панцирні улани розбивались об непорушний мур козацького табору.

Запорожці підняли на високий рівень сторожову і розвідувальну службу. Охороняючи південні кордони від наскоків татарських орд, козаки створили оригінальну систему сигналізації — «маяки», «фігури», через які передавалися відомості населенню, тобто своєрідний світловий телеграф. Коли помітили ворога, запалювали перший маяк, що знаходився на кордоні, за ним спалахував другий, третій і так даль. Чорний, густий дим та яскраві спалахи вогню попереджали населення про наближення ворога. Коли горів один маяк, це означало, що ворог просувається до кордонів, коли три — ворог вдерся в межі України.

Козаки були озброєні шаблями і списами, а також вогнепальною зброєю — мушкетами, пістолями, самопалами, рушницями. Запорожців називали «рушничним військом». Крім того, у козаків були також келепи (бойові молотки), якірці та рогульки, що застосовувалися проти ворожої кін ноти. Відомо, що вони використовували запалювальні ракети ще на початку XVI ст.

Зброю та бойові припаси (порох, кулі) запорожці виробляли самі або захоплювали в бою. Окрім зброї і належної амуніції, кожен вояк повинен був мати сокиру, косу, лопату, шнури і таке інше, щоб насипати вали й будувати укріплення, а також зв'язувати вози в табір.

Козаки були добрі майстри будувати земляні укріплення. Папський нунцій Торрес, котрий відвідував Польщу та Україну, зауважував: «Козак воює стільки ж мушкетом, скільки й мотикою та лопатою... насипає землю й робить укріплення серед безмежних рівнин свого краю». Блискавично споруджували запорожці вали, засіки, шанці, редути, табір. «Нема в світі війська, яке б уміло краще будувати шанці, ніж козаки»,— писав тогочасний трансільванський літописець. «Як тільки викопав собі укріплення над якоюсь річкою,— продовжував літописець,— козак цілком стає не приступний».

Серед козаків здавна був дуже поширений спосіб захисту вояків від вогню ворога, тоді ще не відомий у Західній Європі. Цей спосіб самообкопування стрільців український народ виробив в умовах південних степів під загрозою повсякчасної небезпеки нападу татар. Він був надійнішим порівняно з використовуваними польською шляхтою та її солдатами-найманцями, передусім німцями, панцирами і кольчугами, які в епоху широкого застосування в боях рушничного вогню захищали вже мало.

Артилерія Запорозького Війська складалася з важких гармат для облоги й захисту, а також легких рухливих фальконетів. Деякі з них мали вертлюги, які прикріплювали до бортів човна, дуба або судна.

Сучасники малюють запорозьких козаків як людей фізично витривалих, мужніх і відважних, невтомних на війні. Турецький хроніст Мустафа Наїма, описуючи морську битву козаків на чайках з турецьким флотом, твердив: «Можна відверто сказати, що на всій

землі не знайти людей сміливіших, які менше турбувалися б своїм життям, менш за все боялися б смерті».

На Запорожжі склалася залізна військова дисципліна. Найтяжчим злочином вважали зраду козацтва, Вітчизни. Січ стає місцем, де формуються воєнні таланти, де карбуються сталеві характери, де запалюються патріотизмом серця і сповнюються ненависті проти всякого гніту. З кінця XVI ст. Запорозька Січ перетворюється в політичний центр українського народу.

мудрість, шляхетність, відвага

II частина «Наші здобутки»

ОПИС ДОБРОГО ДІЛА

*Люди на Землі,
Спішіть добро творити,
Щоб нам не згинати у морі зла,
Спішіть добро творити,
Щоб нам не згинати у морі зла,
Щоб кожен міг серед краси прожити
У царстві справедливості й добра!*

Сьогодні кожен освітній заклад, що вважає себе громадсько-активним, може похвалитися не одним волонтерським проектом. Саме така діяльність формує авторитет школи як справді навчально-виховного закладу. Зважаючи на події сьогодення, військово-патріотичний напрямок – один із пріоритетних у виховній роботі педагогічного колективу нашого закладу. Формуванню національно свідомої, патріотично налаштованої особистості сприяє участь у Всеукраїнській дитячо-юнацькій військово-патріотичній грі «Сокіл» («Джура»). У рамках цього проекту в школі організовано козацький рій «Серце патріота».

Саме любов до людей, любов до школи, любов до Батьківщини, до рідної України надихає нас на добрі справи. Дотримуючись принципу, що у світі немає нічого вищого і ріднішого, як рідна Україна, ми маємо віддати тільки найкращі справи та переконання цієї землі.

Рій «Серце патріота» вже третій рік поспіль займається добрими справами та бере участь у багатьох благодійних та патріотичних акціях. Учні працюють в трьох головних напрямках: національно – патріотичному, екологічному та волонтерському, які об'єднані спільною темою – **добротворення**.

Кожен українець, кожен учень, і навіть маленькі діти сьогодні знають, що таке війна. Гірко і сумно це усвідомлювати, йти на навчання, на працю. А ще гірше бути там, на передовій, в голоді і холоді, під кулями і градами вчиняти подвиг щодня. Джури долучилися до волонтерської роботи. А саме:

- збирали одяг та продукти харчування як для воїнів, так і для переселенців;
- робили обереги;
- писали листи;
- плели маскувальні сітки.

Будемо щиро вірити, що той позитив та енергетика, яку діти вклали в роботу, охоронить наших воїнів від ворожого ока і кулі.

Волонтерська діяльність впливає не тільки на свідомість, але і на відповідну сторону поведінки, формує переконаність у необхідності відкрити душу назустріч тим, хто потребує допомоги, теплого слова, співчуття, розуміння.

Ми всі, і дорослі, і малі, прагнемо підтримати бойовий дух у наших захисників – співвітчизників, наголосити їм про те, що щиро вдячні за мир, спокій, чисте небо над головою, донести кожному бійцю, що любимо їх і цінуємо, передаємо частинку свого тепла, хто в малюнках, хто в листах, а хто з гуманітарною допомогою. Дякуємо всім, хто долучився до роботи й продовжує допомагати нашим воїнам!

Рій «Серце патріота» активно брав участь у благодійній акції «Діти-дітям», шкільному благодійному осінньому ярмарку, а також надавав посильну допомогу пенсіонерам та іншим членам громади.

Згідно програми національно-патріотичного виховання протягом навчального року проводяться різноманітні заходи, такі як:

- ❖ уроки мужності;
- ❖ тематичні лінійки до визначних дат в історії нашої країни;
- ❖ тижні пам'яті;
- ❖ вечори-реквієми;
- ❖ екскурсії до краєзнавчого музею;
- ❖ святкування знаменних дат.

Традиційним стало проведення святкувань Дня Збройних Сил України, Дня Соборності, Дня захисника України, Дня української писемності, «Козацькі забави», зустрічі з ветеранами Другої світової війни й учасниками бойових дій.

Регулярно проводяться акції пам'яті до Дня Примирення та Дня Перемоги, Дня пам'яті героїв Крут, Дня вшанування учасників бойових дій на території інших держав, Дня українського козацтва, Дня Соборності України, Дня Чорнобильської трагедії, Дня скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні, Дня партизанської слави, Дня пам'яті героїв Майдану, Дня пам'яті жертв голодомору, Голокосту в Україні.

Щорічно в нашій школі проводиться фестиваль колядок «Гуцульська коляда», на якому джури колядують різні старовинні колядки. До Великодніх рій оформив виставку композицій «Світле свято Великодня», де були представлені писанки, виконані у різних техніках. А також учні взяли активну участь у грі-вікторині «Відун», де зайняли I місце.

Ще одна невід'ємна складова світу – чисте довкілля. В долі природи – наша доля, і ми повинні зробити все для того, щоб використати свій шанс і допомогти рідній природі, тим самим зможемо продовжити життя в наступних поколіннях. З метою пропагування екологічної культури, захисту навколишнього середовища, любові до природи, ми залюбки долучились до акцій «Чисте довкілля», «Толока». Допомогати нашому рою долучилися й інші рої, тож спільними зусиллями нам вдалося врятувати від забруднення краєвиди нашого села.

мудрість, шляхетність, відвага

Підсумки, висновки та рекомендації

Для нашої шкільної родини **добро** – це хороша, корисна справа, яка зроблена не для власної вигоди, а для блага інших людей. І це відчуття доброти не матеріальне, а духовне. Адже сенс не у самій справі, яку ми зробили, а в тому, які відчуття викликає у душі вчинок.

Юні волонтери, рій «Серце патріота» Кобилецько–Полянського ЗЗСО, показали, що в часи складної ситуації в країні, коли пишуться нові криваві сторінки історії, не слід забувати і про минуле. Зараз можна побачити навкруги багато горя і біди, але ми повинні жити і сіяти добро в людських душах, бути милосердними вже сьогодні. Іноді здається, що зло перемогло. Це тому, що про нього багато говорять, пишуть, показують по телебаченні. Давайте оглянемося довкола і запитаємо кожен себе: «А чи все я зробив для того, щоб людям біля мене було затишно і спокійно?».

З метою виховання у серцях учнів школи доброти, людяності, милосердя та усіх позитивних якостей характеру, постійно проводяться різні добрі справи. І найцінніше – спостерігати, з яким запалом учні допомагають людям, які цього потребують.

Добрі справи, здійснені учасниками рою «Серце патріота», привчають їх до самостійної благодійної діяльності, демонструють їхній патріотизм, милосердя, уміння розуміти проблеми оточуючих та бажання безкорисливо допомагати своїм співвітчизникам заради миру і спокою в Україні, заради єдності Батьківщини. Представлене «Добре діло» – це систематичні спільні дії учнів, педагогів та батьків протягом 2020 – 2023 навчального року.

мудрість, шляхетність, відвага

ФОТОГАЛЕРЕЯ діяльності рою «Серце патріота»

Волонтерський напрямок

Допомога ЗСУ

СЛАВА УКРАЇНІ!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

Нарізання тканини для маскувальних сіток

Виготовлення оберегів для наших воїнів

Участь в благодійній акції «Діти-дітям»

**Допомога пристарілим жителям селища.
Акція «Допоможи тому, хто цього потребує»**

Виховний захід «Тварини – наші друзі» до Всесвітнього дня захисту тварин

Участь у челенджі
"Годівничка для
синички". 5-А клас.
2021 р.

Акція
"Годівничка
для синички"
5-А клас

Національно-патріотичний напрямок

Виховний захід на тему “Моя Україно! Ти мати єдина на всі покоління й віки”

Виховний захід до Дня Гідності та Свободи України

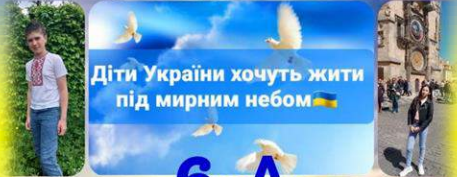

Україна єдина
6-А клас

16 лютого
День єднання

Виховна година «Бабин Яр-це наша незагойна рана»

Година спілкування «Небесна сотня: герої не вмирають»

Гра-вікторина
«День миру»

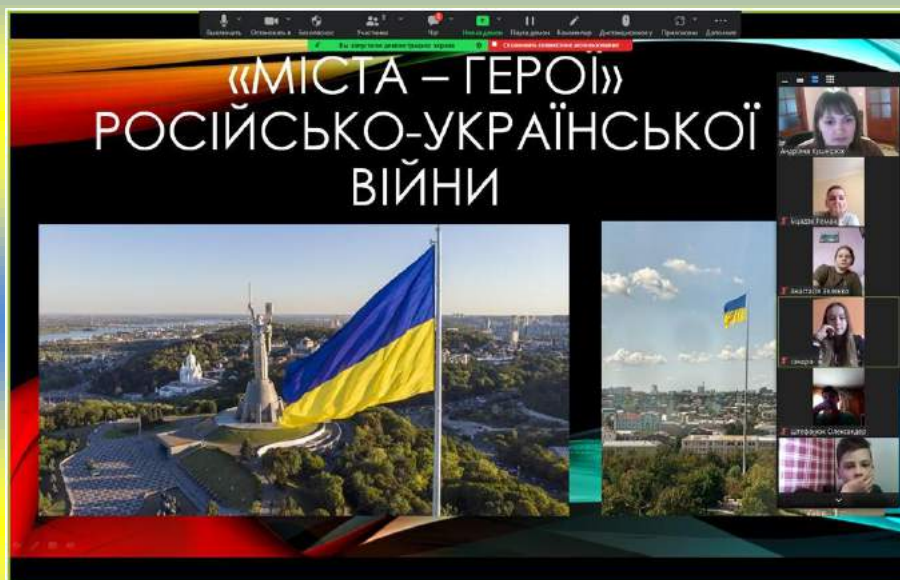
Фото колаж до Дня Соборності
України

Урок-мужності «Україна-країна
нескорених»

Акція «Запали свічку» до дня пам'яті жертв Голодомору 1932-1933 рр. в Україні

Онлайн-конференція "Міста-герої" російсько-української війни»

Виховна година «Спротив окупації Автономної Республіки Крим та міста Севастополя»

Свято-конкурс «Осінній вернісаж»

Осінній ярмарок

Акція “Великодня писанка”

Виставка композицій до Великодня «Світле свято Великодня»

Шкільний фестиваль «Гуцульська коляда»

Шкільний конкурс патріотичної пісні

Участь у гри-вікторині «Відун»

Екологічний напрямок

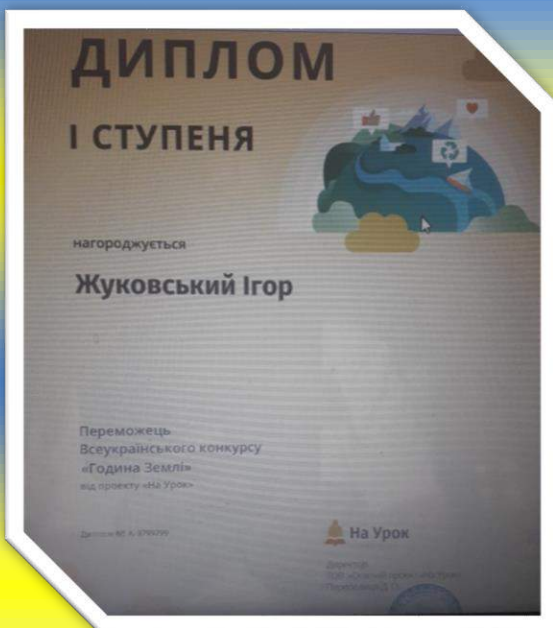
Участь у екологічній акції «Чисте селище – чиста земля»

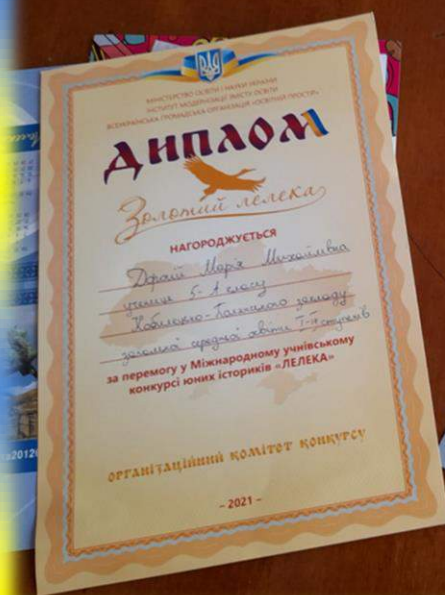
Тренінгове заняття «Не хочемо оточуючого середовища одноразового використання»

Участь у конкурсах

Участь у конкурсі
«Колядуй
Закарпаття»

Світ без людської доброти був би занадто жорстоким. Тому треба підтримувати тих, хто потребує допомоги!

